

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesc, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četir opne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 22. maja 1887.

Proračun trgovskega ministerstva se je po dvadnevem pretresovanju v soboto srečno dognal. Izmed slovenskih poslancev govorila sta pri tej priliki gg. Vošnjak in Pfeifer. Prvi se je bil oglašil pri naslovu „Centralleitung“. Začetkom svojega govora pelemizoval je, deloma s prav dobrim uspehom, s predgovorniki, zlasti z zastopnikom Tržaške trgovinske zbornice, posl. Stalitzem. Naglašal je potem vladno dolžnost, kaj več storiti za razvoj železničnega omrežja po južnoavstrijskih pokrajinah. Poudarjal je potrebo, da se Dunaj direktno zveže z bosenskim glavnim mestom ter ob enem priporočal zgradbo dolenjske železnice in nekaterih štajerskih lokalnih prog, v prvi vrst one železnične črte, kateri bi bilo vezati Celje s Spodnjim Drauburgom. Izjavil je dalje utemeljeno željo, naj se na Slovenskem Štajerskem nastavijo le taki poštini in brzojavni uradniki, kateri so zmožni obeh deželnih jezikov. Tudi poštne hranilnice potegnili je v krog svoje razprave; opozarjal je na to, da se v tem zavodu kapital preveč centralizuje ter odteguje posameznim deželam. Ozirajoč se na neugodne posledice jednakega postopanja želi torej govornik, da bi poštna hranilnica s cenimi kapitali preskrboval posojilnice z neomejenim porostvom ter jim na ta način omogočila, da omislijo kmetovalcu in malemu obrtniku znižano obrestno mero.

Poslanec Pfeifer prevzel je letos nalogo, zastopati v zbornici pereče vprašanje dolenjske železnice. Stori je to v krepkem govoru, s prepričevalnimi besedami, in radostno so razpravi njegovi pritrjevali njegovi slovenski tovariši. Govor bil je sploh prav pohvalno vsprejet. Za letos sicer se baje ni nadejati ugodne rešitve — potrebno vsoto za to železnično podjetje pogoltnila je vedno lakomna vojaška uprava, — toda poslanci naši ne bodo nehali terjati in terjati, tako dolgo, da ne pribore dolenjski strani železnične proge in ž njo vred novega kalu gospodarstvenega življenja!

Kar se drugih govorov tiče, kojih je bilo slišati tekom debate o preračunu trgovskega ministra, omenjati nam je v prvi vrsti razpravi obeh generalnih govornikov pri „Centralleitung“, dr. Rusa namreč in Poljaka Javorskega. Rus je na vsak

način uvaževanja vreden politik, kateremu nihče ne more odrekati bogatega znanja in govorniške nadarjenosti. Spušchal se je v ono glavno kontroverzo, katera najbolj upliva na razmerje gospodarstvenih strank: vprašanje proste trgovine in zaščitne carine. Kar je tu povedal, bilo je gotovo skoz in skozi interesantno, večinoma tudi opravičeno, ali tega ni smel prezirati govornik, da so nam politiko samosvojega tarifa naposled le urinili sosedje naši ter da sedanje tarifne pozicije izvirajo iz one naravne obrambe, kateri se država naša ni mogla niti smela odpovedati se v očigled tarifni politiki sosednih držav. Zasluga je poljskega poslanca Javorskega, da je zlasti to stališče jasno poudarjal v svojem govoru. Prav dobro govoril je tudi češki poslanec dr. Slavik o državnih železnicah in njihovih tarifih.

Koncem sobotne seje, katera je brez presledka trajala celih sedem ur, iznenadila sta zbornico samostojen predlog poslanca Gregra in interpelacija, sprožena po dru. Mengerji. Mladočeški zastopnik, kateri se je s peščico tovarišev (grof Kavnic, dr. Engel, Vašaty in Adamek) ločil od klubove organizacije svojih rojakov, zahteval je, da vlada prekliče uredbo Praškega policijskega ravnateljstva, s kojim se je Praškega „Sokola“ o priliki svoje petindvajsetletnice zabranil slovesni spreved ter tako onemogočila cela slavnost.

Predlog Gregrov ima vsekako dosti za-se, utemeljen je z narodnega stališča ter s stališča državnega zakona o prostosti zborovanja in združevanja, toda v očigled dejanskim razmeram zmatral je „Češki klub“ Gregrov inicijativni predlog neoportunnim, torej je korporativno glasoval proti njemu, temu je pritrčila ostala zbornica in tedaj predlog ni našel zadostne podpore, temveč odbil se je a limine.

Mengerjeva interpelacija lavila se je zopet jedenkrat z Grünovim spomenikom v Ljubljani. Ne bodem se spuščal v njeno nadrobno pretresovanje, konstatovati mi je le, da je zadnje pobalinsko omadeževanje spominke plošče prav neprijeten utis napravilo mej državnozbornsko večino, dasi je ista prepričana, da odgovornosti za jednake surovosti nikakor ni pripisovati narodnemu meščanstvu glavnega mesta našega. S pravo radostjo čitali so torej slovenski poslanci danes zjutraj v Dunaj-

najskih ponedeljskih listih novico, da se je policiji posrečilo, zasačiti ona dva fantalina, katera sta s svojim pobalinstvom toliko gradiva podajala zlobnim napadom naših sovražnikov.

Iz Rusije.

4. maja st. st. [Izv. dop.]

Nulla dies sine linea: v retrospektivnej vojni, katero je začel knez Bismarck proti Avstriji glede Bosne in Hercegovine, pojavili so se tudi z ruske strani prvi tirailleur; v „Nord“, oficijoznem glasilu naše vlade govori se, da Rusija nema uzroka, da bi bila zadovoljna s postopanjem „des ehrlichen Maklers“ v času, o katerem on govori v svojej „Nordd. Allg. Zeitung“; včerajšnje „Moskovskija Vedomosti“ pa so prinesle obširen članek g. Tatiščeva, ki je bil tajnik ruskega veleposlaništva na Dunaji o tistem času, o katerem se suče kneza Bismarcka polemika. Razen tega se je, poleg razkritij g. Tatiščeva, pojavil še uredniški članek g. Katkova, oprt na članek Tatiščeva, katerega v nekaterih točkah popravlja, ali bolje rečeno, dopolnjuje.

V člankih Berolinskega oficijozja, govori gosp. Tatiščev, je vsaka beseda laž, vsak sklep predrzen obman, pačenje resnice z zlim namenom. Komu, ako ne Bismarcku, porodila se je prva misel, da se mora razširiti avstrijski upliv na balkanskem polukotku? Ali ni on prvi po porazu Avstrije l. 1866. nasvetoval, naj se prenese težišče z Dunaja v Budo? Ali ni on, posle poboja Avstrije, predlagal po bavarskem diplomatu Taufkirchenu, naj Avstrija išče kompenzacij na Balkanih, naj se znova zbliža z Germanijo in stopi ž njo v zvezo? Ali ni on, ko se je zrušilo Bonapartovo cesarstvo ponovil ravno isti nasvet, da bi preprečil politiko grofa Beusta, kateri je hotel zvezati usodo Avstrije z usodo Francije? Zanimivo je to, da je Bismarck v isti čas riniil Avstrijo proti Rusiji in obečal jej, da Rusija sama pristopi k zvezi avstro-nemškeje.

In to pristopljenje, jedva da nesem rekel „prestopljenje“ (verbrechen), pravi g. Tatiščev, zvršilo se je v Berolinu v septembru 1872. l. Smoter trocarskeje zvezi bil je: vzdržati v Evropi mir in monarhični red. No, zagotavljati morem, da niti iz Berolina, niti z Dunaja nam, Rusiji, neso niti jednim slovom govorili o željah Avstrije glede balkan-

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Petnajsto poglavje.

(Dalje.)

Kljubu temu ni ubežala ponižbi, katere se je toli skrbno ogibala. Pogostoma zabledela so nje lica, in radostna beseda tresla se jej je na ustnah, če je hipoma in nenadoma Henrika zapazila pri kakej priliki, kjer je njegovo prisotnost najmanj slutila. Časi je o pozni uri ustopil v družbino sobo, z obrazom, ki se mu je vina žaril, in z glasom za jedno stopinjo višjim, nego je bil navadno. Časi ga je srečavala na sprehodih, ko se je po ulicah vozaril v odprtem vozičku („gig“); vlačil ga je brzonogi konj, ki se je že pri raznih dirkah odlikoval. Večkrat je tudi pozornost občinstva na nje predelek v operi obračalo glasno govorjenje in ropotanje, s katerim je poslušalce motil.

Očem nekaterih Mabelinih novošegnih prijateljic so to bili le dokazi velike duhovitosti, a — njej na slavo naj bode rečeno — nje zdrava pamet in nje topla ljubezen sta bili kaj občutni za sramoto in grajo, kateri so zaslužili.

Take izkušnje in bojazen pred njimi so zadostovale, da so nje veselost zamračile. Pa to ni bilo še vse. Iz njih so kmalu izvirala še druga zla. Mabelino preobčutno in na videz nedosledno vedenje so krivo razumeli in napak razlagali in sicer v krogih, v katerih bi bila najrajše ugodno sojena. V prvih dobah njenega znanja z Dudleyem je ta le radostno skušal izbuditi njenega duha in razvijati duševne nje zmožnosti, nikdar pa ni nameraval omejevati nje priprostega veselja, tudi se ni dosti zmešnil, da so še drugi okoli nje se muzali. Ko pa je zadobival moč na njenega duha in njeno srce, postajal je v istem razmerji ljubosumen na vse umešavanje, naj je bilo to utemeljeno ali pa le domišljeno. Očitno jej ni priznal, koliko zelo ga je zanimala; in prav to zanimanje za njo je pokvarjeno mu dušo nekako prirodno pretreslo ter mu srce ogrelo. Celó sebi ni priznaval velike moči čuta, ki

mu je srce napolnjeval. Izrazoval pa se je ta čut prav tako, kot je bilo pričakovati od toli nezaupnega značaja. Pogostoma je Mabel sama zapazovala kako jej je gospodovalo ljukosumno, njej nerazumljivo samosilje ali jo pa žalila nepojasnjena je zamera. Vender je bilo lahko udajati se samosilju, ki se je navadno v rastoči naklonjenosti izrazovalo, in lahko je bilo prenašati zamero, ki je redkoma dalje nego malo trenutkov trpela. In dokler niso Mabeli srca mučili nasprotujoči si občutki, ni bilo nikdar resnbnega povoda, da bi se ona in Dudley bila drug družemu ogibala in se odtujevala.

Sedaj pa je izkušnja dokazovala, da v trenutkih hipne razburjenosti Dudley ni bil nje najkrepkejša podpora, ako tudi je nikdo ni toli lahko otel mučnih mislij, ki so jo težile. Nje jedino pribežališče v takem slučaju je bila prisiljena veselost. Tedaj je pogostoma bila blizu nje ona oseba, ki je bila popolnem zmožna in voljna, nje živahnost pospeševati; ta oseba jej je tudi ponujala najlajša sredstva, s katerimi je skrbi in bolesi zakrivala in premagovala. To je bil mlad mož žive krvi, dobre volje in prilične blagosrčnosti; zmeraj je bil pri-



skih zemelj. Vsa svoja razkritja pojasnuje g. Tatišev dokumenti, ki jih navaja v alineji.

Knez Bismarck dogodkov ne stvarja, nego samo obrača si jih v svojo korist. Tako mu je ustanek v Hercegovini v 1875. l. dal povod, da je uresničil program, na katerega osnovi se je sklenila separatna zveza mej Avstrijo in Germanijo. Ves svet se je čudil, da trocarska zveza na dogodke nima nobenega upliva. No, kako je moglo biti inace, ko je jedina Rusija želela miru. Obe drugi zaveznici pa sta imeli druge namene? Njima je ustanek v Bosni in Hercegovini bil znamenje, da ti dve deželi sedaj prideta pod oblast Avstrije. Da ta prehod ni bil rešen v Reichstadtu mej Avstrijo in Rusijo, kakor trdi lažnivo knez Bismarck, vidi se že iz tega, da je čez pol leta pozneje Carigradska konferencija rešila, spojiti obe ti provinciji v jedno in dati jima avtonomijo pod vrhovno oblastjo sultana. Pod tem dogovorom sta se podpisala tudi dva zastopnika Avstrije, poleg zastopnikov drugih velelastij.

Ko se Carigradska konferencija ni posrečila, sklenila je Rusija z Avstrijo zares dogovor, no ta dogovor, ki je bil zaključen l. 1877 v mnogem ni podoben temu, o čemer govori „N. Allg. Zeitg.“ Ko bi se bil uresničil ta dogovor, t. j. dogovor, zaključen mej Petrogradom in Dunajem, to bi balkanski poluotok zdaj ne predstavljal takega žalostnega prizora, krvavih scen, razdora in podčinjjenja tujezemnim in inovernim uplivom, in avtoriteta Rusije bi se utrdila na Balkanih na širokih, neomajljivih osnovah. Rečeni dogovor bil je sklenjen zares brez Germanije, in ravno zato mu ni bilo prisojeno, uresničiti se. Kmalu po sestanku grofa Andassyja z Bismarckom v septembru 1877 v Solnogradu in takoj po ruskih nesrečah pred Plevno začel je Dunajski dvor, kazati željo, osvoboditi se od dolžnostij, ki mu jih je nalagal dogovor, zaključen z Rusijo, a ko je Rusijo podpisala preliminarne mir s Turčijo odrekla se je Avstrija popolnem dolžnosti, ki jih ji je nalagal ta dogovor. Mej Sanšefanskim dogovorom in Berolinskim kongresom obnovili so se torej dogovori mej Dunajem in Petrogradom, no brez uspeha, a knez Bismarck niti prstom ni pomignil, da bi sprijaznil Rusijo z Avstrijo, in njega ravnanje proti Rusiji bilo je ravno tako, kakor je risa rusko časnštvo takrat in sedaj.

Ko ga je naš veleposlanik v Berlinu prosil za posredovanje, odgovoril je nasmešljivo: „K čemu ne dovoliti Avstriji, da se zarine v zapadni kraj balkanskega poluotoka, ako ona tega tako želi?“ Izvestno je tudi, kako je na kongresu izpolnjeval ulogo poštenega mešetarja. Da bi dokazali, za koga je deloval, treba je nam pokazati samo na javnih ukrepih Berolinskega kongresa, a o tajnih nam celo govoriti ni treba. Ali je tako postopala Rusija s Prusijo v 1864., 1886., v 1870. in 1871. letu? z očitanjem vprašuje g. Tatišev.

Zagladiti stare pomote ni nikoli pozno; zato g. Tatišev svetuje „opublikovati takije istoričeskiye materijali, kotorije s polnoju nesomnénostju (unwiderlegbar) izobličili bi vsju živost Berlinskih insinucij.“

Šest tednov pred otvorenjem Berolinskega kongresa pisal je državni tajnik Giers, ko je bil Gorčakov bolan, Dunajskemu veleposlaniku: „Vladénije etuju

territorijeju (Bosnijo in Hercegovino) obezpečilo bi (zagotovilo bi) sliškom (preveč) preobladateljnoje vojennoje i političeskoje položenije za Avstro-Vengrije: ona do takoj stepeni tjažotěla bi s odnoj storoni nad Serbijej, s drugoj — nad Černogorijej, što eti dva knjažestva bili bi prosto okruženi so vseh storón ieja vladénijami. Vsakojé razvitije bilo bi vozbranjeno jim ne toljko v nastojščem (sedaj), no i v buduščem. A među tēm, buduščnostje jih — buduščnost vseh slavjanskijh plemen.“ To rešenje Petrogradskega kabineta je objavil grof Šuvalov Bismarcku in carju Viljemu in prosil ja biti posredovalcema mej Rusijo in Avstrijo.

Kako sta ta dva prijatelja Rusije posredovala, je zdaj znano vsemu svetu, in seveda, najstori Bismarck, kar hoče, da bi se umil pred Rusijo, on doseže ravno toliko, kolikor Ribničani, ki so črnega bika hoteli umiti, da bi bil bel.

Po Berolinskem kongresu pisal je knez Gorčakov grofu Šuvalu v Berlin: „Poglejte, kako se nemški agentje čedalje bolj in bolj približujejo k svojim avstrijskim tovarišem in kako složno vsi oni delujejo v vseh vztočnih zadevah. Tega pa res nismo mogli pričakovati niti od „poštenega mešetarja“, in ne smeli bi se tega nadejati od njega za naše postopanje glede Prusije.“ A veleposla iku na Dunaji je pisal: „Trocarska zveza je faktično raztrgana vsled obnašanja naših dveh zaveznikov. Sedaj pa je naše glavno delo, končati likvidacijo o preteklosti in zanaprej iskati opore v nas samih.“ Čez jedno leto pa je trocarska zveza kakor feniks ustala zopet iz pepela, v čemer je seveda odlično dokazal mešetarsko zvijačnost nemški kancelar.

Vidno je, govori gosp. Tatišev, da se naši „dobri sosede“ ne morejo spoprijazniti s stališčem, na katero se je postavila v poslednji čas Rusija in da vsemi sredstvi išče zopet obnovljenja trocarske zveze, „als einziges Mittel zur Aufrechterhaltung des Friedens Europas.“ No, mi odgovorimo tem iskate ljem prijateljstva in zavez z besedami največjega govornika starodavnega Rima: Pacem nolo, quia infida!

Zdaj je vse jasno in knez Bismarck stoji opluvan pred vso Evropo; sicer pa je on temu navajen; nemški jezik obližuje tudi slino, ako se nadeja pozneje polizati nekoliko medu. Lepo prijateljstvo, lepa zaveza, lepi sosedi, kar je res, to je res. Kadar bomo sklepali račune, tega gotovo ne pozabimo.

Krutorogov.

Govor poslanca Šukljeja.

v državnem zboru dne 7. maja 1887.

Oglasil sem se za besedo, ne da bi odgovarjal izvajanjem gospoda predgovornika, za kar nemam nobenega povoda, temveč da izpregovorim o zadevi, ki je velicega pomena za mojo ožjo domovino in hkratu tesno združena s pravim državnim interesom. Nadejam se, ako stvar le prav ob kratkem naslikam, da bodem prepričal gospode, da je najumestnejše, če se o tej stvari izpregovori pri sedanjem naslovu, „državne zgradbe“, četudi tukaj gre za urejenje jednega dela neke reke.

Stvar, katero jaz mislim, je urejenje kranjske Krke od Bele cerkve do njenega ustja v Savo. Povodnji, katere napravlja Krka, so Vam, gospoda moja, jedva znane, in temu se ne čudim. Te po-

vodnji se ne dogajajo s tako elementarno silo, kakor na pr. povodnji v planinskih deželah. Tu navadno ni nobeno človeško življenje v nevarnosti, in tudi škoda, katero povodenj napravi, ni tako velika kakor pri povodnjih v planinskih pokrajinah. Toda gospoda moja, prava škodljivost teh povodnij tiči v tem, da se vsako leto ponavljajo. Zategadelj so tako breme postale za dotičnike, da ga ne morejo več prenašati. Krka, gospoda moja, je globoka voda, ki mej nizkimi bregovi teče v mnogih in dolgih ovinkih.

Ti ovinki že sami na sebi ovirajo hitri odtok vode, razen tega je Krka zlasti pod Kostanjeviškim mestom z mnogimi mlinskimi jezovi v vsej svojej širokosti zagrajena. Pri vsacem večjem deževji — in na Kranjskem rado dežuje — Krka stopa čez svoje bregove in zemljo okrog preminja v močvirje. Pomislite si le, kako se godi potem takim prebivalcem, ki stanujejo ob Krki! Res je, da ima baš Krška dolina izredno rodovitno, mastno, debelo naplavljeno prst. Toda, kaj ima kmet od tega? Dva-krat ali trikrat vsako leto pride povodenj, Krka naraste za štiri ali šest metrov; razlije se čez njive, setev poškodejuje in uniči, okisli travnike in oblati seno; živina, ki mora uživati tako krmo, zbolí in pogine. Gospoda moja, kake nasledke ima to na trgovino in promet ter na zdravstvene razmere?

Ne le, da take povodnji poškodejujejo državno cesto, če tudi le kratko progo, je tudi promet po mnogih okrajnih cestah v tem kraju ob povodnji nemogoč.

Prebivalci mnogih sel morajo ostaviti svoje hiše in v mesteci Kostanjevici, katero imam čast zastopati v tej zbornici, se o povodnjih ves promet vrši s čolni.

Pitna voda se spridi, kajti umazana Krka teče od zgoraj v vodnjake. Le na lici mesta je mogoče prav presojati te nezgode. Navesti hočem le jeden slučaj, ki stvar drastično osvetljuje.

Pred nekaterimi leti bil je v Kostanjevici kmau po povodnji pogreb. Hoteli so mrliča dejati v jamo, pa so morali krsto z drogovi v jamo potlačiti (Čujte, čujte! na desnici), tako je bila jama napolnjena z nadanjo vodo. To so vsekakor razmere, ki neso dostojne sedanjemu stoletju, in ki čudno osvetljujejo zdravstveno policijo države. Že zategadelj jaz mislim, da bi trebalo, da bi organi državnega stavbenega urada obrnili svojo pozornost na to vprašanje.

Pa je še drug vzrok, na katerega se hočem sklicevati. Država je neposredno udeležena pri urejenji Krke.

Lansko leto se je v tej zbornici razdelila publikacija, za katero se imamo zahvaliti trudu odličnega tovariša gospoda gozdarskega svetnika Schindlerja. Naslov jej je: „Die Forste der in der Verwaltung des k. k. Ackerbauministeriums stehenden Staats- in Fondsgüter.“

Iz te publikacije lahko gospodje razvidijo, da posestvo verskega zaklada v Kostanjevici meri 2221,6 hektarov. Od teh je 1555,7 hektarov gozda, skozi vse to posestvo teče Krka, ter napravlja škodo s povodnjimi.

Gospod pisatelj sam pravi, da največ škode napravlja temu posestvu povodnji. Nadalje je naglašal, da je prst debela in dobra in posebno ugodna za hraste-nitnike.

Jaz mislim, da smem opravičeno trditi, da bi

pravljen prepirati se z radostnimi besedami, smijati se ljubki šali ali biti prvi plesalec v priljubljenih novošegnih plesih, v katerih se je odlikoval. O teh koristnih lastnostih je Mabel vedno razpolagala, kajti gospod Marston je bil jeden izmed mnogobrojnih mladeničev, ki so se neprenehoma trudili, da bi se kraljici veselilne letne dobe ljubeznjivim storili.

Ker je Mabel vsekako hotela ohraniti svojo mirnost, prezirala je, kako neprimerno je osrčevala laskavega svojega občudovalca, prezirala pa je tudi, kako ostro je Dudley v sebi samem sodil nje spogledljivost in lahkomišljenost.

V večjih skrbih nego navadno je neki večer silila se svoje misli na drugo stran obračati in se tujemu opazovanju odtegniti, sprejela je gospoda Marstona povabilo k brzemu plesu, pri katerem se jej je kar v glavi vrtelo. A kako se je prestrašila, pri oddihu zapazivši, da jo nasproti jej stoječi Dudley z očitnim zaničevanjem pogleduje; še hujše jej je bilo, da je Henrik isti trenotek občno pozornost na se obračal, gospici Vanekarjevi glasno se sladkujé z neslanimi besedami, katerih bi trezen nikdar ne bil izustil.

Vsled navskrižnih mučnih občutkov na pol omedlela, spustila se je na bližnji stol in nje razburjenost je priklopala do vrhunca, ko je Dudley pristopivši nagovoril jo z njemu lastnim zbadljivim glasom: „Gospica Vaughanova,“ rekel je, „kaj veseli me, da vas danes toli veselo vidim. Spomin na veliko radost, s katero ste ta ples plesali, bode mi za časa moje odsotnosti veselje delal.“ In hladno se poklonivši zapustil je dvorano.

„On me zaničuje,“ mislila si je Mabel, „zaničuje me zaradi moje lahkomišljenosti in navidezne nemarnosti, katero pač vsak videti mora.“ A preponosna, da bi se uklonila pod bremenom njegove nevolje, odzdravila mu je z napušno hladnostjo ter je gospoda Marstona povabilo k drugemu plesu sprejela.

Grenke so bile Mabeline misli to noč, skoro so jej srce razdirale. Prvikrat je jela dvoumiti o modrosti in previdnosti, celo o spodobnosti svojega dosedanjega vedenja, da bi svoje bolečine očem drugih ljudi zakrila. Celo Dudley, mislila si je, me ima za brezsrčno; kajti mislivši na dostojniši razlog nego ga je v resnici vodil, dvojila nikakor ni, da

ga je njegovo toplo prijateljstvo za Henrika toliko razjarilo nad njeno lahkomišljenostjo. In še sanjalo se jej ni, da je le prenapeta in neprimerna njegova ljubosumnost prouzročila one zbadljive besede o nje navideznem veselji nad tovaršijo z gospodom Marstonom.

Ker je napačno razumela vzrok njegovi nevolji, žalovala je tudi brezkončno, da je razžalila prijatelja, katerega je toli dolgo čislala in katerega nikdar ni bolj cenila, kot o tem času mučnih in ponižujočih skrbij. Dajo je o tej nevarni dobi zapustil, zdelo se jej je neznosno.

Varana s svojim bratom, grajana in zapuščena od onega, čegar glas jo je kot čar pred popolno obupnostjo varoval, in boječ se bdečih, pazljivih oči očeta in tete, drznila se ni velikosti svoje nesreče premišljevati, temveč sprejemala je navadno število povabil, igrala je svojo nalogo s samogibno pravilnostjo, šemila se je s smehljaji ter je zatirala razburjenost, katere izdati se ni upala.

(Dalje prih.)

se stroški, katere bi imela država z uredjenjem Krke, deloma pokrili s povišanjem dohodkov posestva verskega zaklada v Kostanjevici, ker je to posestvo tako veliko.

Na drugej strani moram opomniti, da bi se na ta način ne zboljšala bistveno le sedaj obdelana zemlja, ampak bi se pridobilo več tisoč hektarov najboljših, najrodovitnejših njiv.

Torej mislim, da bi se stroški, ki bi se izdali v ta namen, v primeroma jako kratkem času popolnem povrnil.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 24. maja.

Hrvatska stranka prava in nezavisna stranka sta se sporazumeli, da bodeta druga drugo podpirali pri volitvah. To je jako važno, ker bo vlada gotovo vse sile napela, da bi popolnem spodrinila opozicijo. Sam ban je odpotoval v Slavonijo agitovat.

Vnanje države.

Ker jeden oddelek **srbskih** naprednjakov, kateremu je vodja Mita Rabić, ni zadovoljen z vlado, hočejo omenjenega politika poklicati v ministerstvo. Izročili mu bodo portfelj narodnega gospodarstva. Vlada se nadeja, da jo bodo potem podpirali vsi naprednjaki.

Kakor „Kijevljanin“ poroča, zasledila je **ruska** policija v pekariji Mahmed-Olija v Kijevu tajan magacin s 1624 patronami. Lastnika pekarije sedaj ni doma. — Na dunavskem obrežju mej Renijem in Ismailom, kjer so Rusi 1827. leta prestopili Dunav, postavili bodo spomenik Nikolaju I. Spomenik, delo Planovskega in Hajnovskega, bode piramidalni steber, okrašen s turškimi topovi in ruskimi orli. Na voglih bodo postavljeni topovi, katere so Rusi 1827. leta vzeli Turkom.

Prihod turških vojakov je jako razdražil **Krečane**. Kristijani nečejo odložiti orožja, ampak čakajo, če se bode ozirala Turčija na želje, katere je izjavilo narodno sebranje.

Ruski listi svetujejo **Franciji**, da bi razstavo preložila na 1890. leto, 1889. leto pa na kak drug način proslavljala. Pa tudi v Franciji že premišljavajo, da bi se razstava preložila, ker se je nobena evropska velevalst oficijalno ne bi udeležila, ko bi se z njo proslavljala revolucija. — Časopis „Figaro“ objavil je depeše mej generalom Leflo, ki je bil 1875. leta veleposlanik v Peterburgu, in tedanjim francoskim ministrom vnanjih zadev due Decazes. Iz depeš je razvidno, da je to leto Nemčija hotela napasti Francijo in zasesti Nancy, ker se je Bismarcku zdelo, da Francozi prehitro organizujejo vojsko. Bismarck je Rusom obetal celo pomoč proti Turčiji, da bi mu pustili ponižati Francoze, toda car Aleksander o tem ni hotel ničesar slišati, ampak je dal razumeti, da bi se Rusi potegnili za Francoze.

Belgijska vlada je prisiljena sklicati nekoliko rezervistov, ker se strajk delavcev vedno širi. Strajkujoči delavci se klatijo od sela do sela in silijo druge delavce, da se jim pridružijo. Delavcem, kateri neso hoteli ostaviti dela, so že z dinamitom razstrelili nekaj stanovanj. Ravno tako so v Quarreguonu ravnatelju neke tovarne razstrelili z dinamitom hišo. Drugod so poskušali podobna hudodelstva, pa se jim neso posrečila. V Lalouvièri so anarhisti z dinamitom razrušili gostilno, v katerej je sedelo več častnikov. Podpolkovnik Vanhausen, major Matton in jeden stotnik so težko ranjeni, jedna osoba je mrtva.

Ker so **Italijani** blokovali vse obrežje okrog Massaua, da Abisinci ne morejo tako lahko dobivati orožja, je Ras-Alula pod smrtno kaznijo prepovedal vsak promet z Massauo.

Anglija in Turčija sta se nekda popolnem sporazumeli o **egiptskem** vprašanju. Čez tri leta Angleži ostavijo Egipt. Ko bi potem v deželi nastali nemiri, bodo pa turške in angleške čete skupno zasele Egipt, ali pa samo turške ali angleške, kakor se bodeta poprej Anglija in Turčija sporazumeli.

Dopisi.

Iz Pulja dne 19. maja [Izv. dop.] O gospoda Kluna govorih v državnem zboru poročali so navadno Dunajski listi, da so rekali — „allgemeine Heiterkeit.“

Letos pa je minula gospodo vsa ona „veselost“ in pišejo o gosp. Kluna budgetnem govoru jako resno in ozbiljno, četudi perfidno, ker drugače jim že vest ne da. Slovenski svet je pa s posebnim zadovoljstvom čital ta govor, osobito pa mi, ker se nas neposredno dotika. In ni čuda! To liko resnic, toliko zlatih besed o razmerah po Primorskem sploh, in v Trstu posebe, se v državnem zboru še ni govorilo. In da jo je gosp. Klun dobro pogodil, da je res posegnil v gnezdo sršenov, priča nam je to, da so sicer molčeči Tržaški poslanci kakor elektrizovani vzleteli kvišku in odgovarjali

na zatožbe slovenskega poslanca v nervozno razdraženem tonu.

Ali so pa Tržaški poslanci res, ovrgli trditve Klunove? Ne, ne, nikakor ne! Mi se le čudimo pogumu gg. Luzzato in Burgstaller, ki sta hotela po vsej sili utajiti stvari in razmere, ki so notorične istine, katere se dogajajo že nekaj let sem in se bodo dogajala — vsaj naša vlada tako hoče — tudi v bodoče. O nezaslišani ignoranci Tržaških listov glede avstrijskih razmer, posebno pa o škandaloznem preziranju presvetle naše vladarske hiše od strani spačene, skrajno-nesramne te žurnalistike pisali so in govorili kompetentni krogi že mnogo in tako prepričevalno, da je lahko slišal in se o resničnosti uveril vsakdo — kdor je le slišati hotel.

In naj se nam ne reče, da za to, kar pišejo časniki, ne more biti odgovorno prebivalstvo. Vsak narod ima tako žurnalistiko, kakeršno hoče imeti. Listi, ki so nam na mislih so pripoznana oficijalna glasila Tržaških mestnih očetov in so jedina dušna hrana Tržaških Italijanov. Trst ima primerno veliko število dnevnikov, ki pa spadajo vsi v naznačeno kategorijo, razen onega, ki nosi cesarskega orla na čelu. In ako mej Tržaškim prebivalstvom res tako intenzivno klije avstrijsko čustvo, kakor trdi dvojica Luzzato & Burgstaller, kako je mogoče, da ljudstvo to podpira liste, ki notorično goje veleizdajske tendence; kako je sploh mogoče, da se vzdrži cela vrsta take baže listov? Poskusilo se je že parkrat izdavat italijanski list, ki naj bi bil res oznanovatelj in branitelj prave avstrijske ideje v Trstu, a list je moral vsakokrat prenehati po kratkem hiranju, ker je pogrešal zadostne podpore od strani čitajočega občinstva. Je-li tudi to dokaz gorečega patrijotizma. A, gospoda Luzzato in Burgstaller?!

Če bi bil Tržaški mestni zastop res tako eminentno patrijotična korporacija, kakor sta nam pripovedovala omenjena poslanca na veliko začudenje vseh onih, ki razmere poznajo, ne bi podpiral — in da jih res podpira, ni dvomiti — listov, katerih pisava ni družega, nego dolga, nepretrgana vrsta udarcev v obraz pravemu pristnemu avstrijskemu rodoljubju.

Nikdo ne bo podpiral lista, ki z blatom ometuje ono, kar je njemu sveto. Ako se z načeli lista ne strinjam, ga ne bodem podpiral, ako ga pa podpiram **odobrujem njega tendence**. To je vender jasno, logično. Ako se Tržaški Italijani ne strinjajo z pisavo „Independenteja“, „Allabarde“ itd., zakaj pa čitajo te liste in jih podpirajo?! In brez njih podpore bi bili listi že zdavno poginili. Že sama eksistencija velikega števila tacih listov, govori jasno in dokazuje mnogo.

In ali so mali lokalni listi po deželi bolji? Narobe! Poreška „Istria“ teče še za par dobrih streljajev pred Tržaškimi kolegi in nje zlodejni upliv se ne da tajiti. Opazujoč Puljske meščane po javnih lokalih in poslušajoč njihove pogovore, uverili smo se do cela o uplivu „Istrie“. Kdo je avstrijski ministerski predsednik, se jim niti ne sanja; da zboruje na Dunaji avstrijski parlament, jim je deveta briga; pač pa jih vsaka kriza v italijanskem ministerskem hudoburi, vsak govor v italijanskem parlamentu znajo malo da ne na pamet in zadnje dni ne govore o drugem, nego o slavnostnih dneh v Benetkah; s kratka: vsak dogodjaj v Italiji vzbuja intenzivno njihovo zanimanje; Italija jim je „Innland“, Austrija pa — „Ausland“.

Marsikomu se bo čudno zdelo, da ljudje à la Burgstaller in Hohenlohe zagovarjajo razmere, ki so živa rana na telesu naše monarhije, in nam bo rekel: ti gospodje so vender brezdvombeno lojalni Avstrijci; razžalil bi jih pravl do živega, kdor bi jim odrekal domoljubno mišljenje.

Vse to je res! Tudi mi nečemo trditi, da bi ti ljudje hoteli vedoma in s posebnim namenom oškodovati in izpodkopavati avstrijski interes v Primorju, a škodujejo mu vender-le, kakor je bilo dosedaj vse postopanje merodavnih krogov le kvarno patrijotiškim interesom. Gospoda res slovesno protestujejo proti takemu očitjanju, a mi jim, ne moremo pomagati, očitvidna resnica je in ostane vedno le resnica. Omenjeni gospodje so pravi predstavitelji vseh napak in grehov, ki jih je do sedaj otvorila vlada v Trstu, prototip se onih politikov, ki se jim zdi, da nekaj ni prav in ki vedo, da se svetu nekaj prikriva, da ne bi zvedel resnice, a ker se boje, da ne bi bila resnica taka, kakoršno

bi si oni želeli, pa rajši z vso silo oči skupaj tišče, da je ne vidijo in potem pa s praznimi frazami tolaže svojo vest in slepe druge. Ti gospodje so poosebljeni vladni sistem v Trstu; oni nesrečni sistem, katerega glavni motiv je mrznja do Slovencev.

Hudo so bili pali nad nas pretekle dni, čita joč nam, da smo „Angeber“, „Denunzianten“, „Verläumder“ itd. A to nas ne moti. Mi ne tiščimo nalašč oči skupaj, da ne bi videli kaj tacega, kar bi nam ne bilo ljubo, ampak mi gledamo jasno in bistro in nas nikakor ni volja, da bi vedoma siliili sebe in druge. Zato pa poznamo resnico. Resnice ne bomo nehali oznanjevati, ne meneč se se zato, da se na nas jeze Tržaški „patrijotje.“ Resnica mora na dan.

Poslednja številka „Istrie“ bila je konfiskovana zaradi poročila o obnem zboru političkega društva italijanskega, o katerem smo tudi Vam poročali. Vsaj smo Vam rekli, da so bili gospoda jako hudi.

C—t—č.

Domače stvari.

(Glas iz mej občinstva.) Piše se nam: Ravno kar čitam v nemških listih, da so predvčeraj v Benetkah novi, Viktorju Emanuelu postavljeni spomenik nepoznani zločinci močno poškodovali. Jako radoveden sem, kaj poreko na to postenjakim nemško-židovskih listov. Ali bodo radi tega tudi ves narod italijanski grdili in blatili, kakor so nas Slovence zaradi Zelenčevega spomenika? Ali bodo tem povodom zagnali isti huronski krik, kakor so ga o Ljubljani, — ali bodo zopet propovedovali in kričali o nedostatku kulture in o Benečanov surovosti? Nič, prav nič ne bodo črhnili, ne bo ga članka niti člančica o atentatu na spomenik, zamolčal in pozabil se bode ves dogodek, kakor da bi ga ne bilo, kajti to se je dogodilo v Benetkah in ondi je kaj tacega prav naravno. Za Ljubljano pa velja vse druga morala, za Ljubljano imajo krivonosni in drugi kulturonošci drugo merilo in za dveh nedoraslih dečakov čin zasramuje in obrekuje se ves narod. „Ja, Bauer, das ist was Anderes!“

(Vabilo.) Podružnica sv. Cirila in Metoda za Beljak in okolico napravi na binkoštni ponedeljek, t. j. 30. maja t. l. shod v Bačah (Fack) v Ojceljevi gostilni (po domače „pri Cvancigerji“) ob treh popoldne z nastopnim dnevnim redom: 1. Pozdrav načelnikov. 2. Volitev šestih zastopnikov za veliko skupščino. 3. Poučen govor. 4. Deklamacije: a) Slomšek — „Boštjan goljfan“, b) „Vijolica“. 5. Šaljiv govor. 6. Deklamacije: a) Vilhar — „Župan“, b) Slomšek — „Senica“. 7. Slučajni nasveti in predlogi. Mej posamičnimi točkami pojejo domači pevci in kvartet iz Ljubljane. — Ustop je le udom družbe sv. Cirila in Metoda dovoljen in sicer brez ustopnine. Pobirali pa se bodo pri ustupu dobrovoljni doneski v prid družbe, kjer se bodo sprejemali tudi novi udje. Da se tega shoda vsi čestiti društveniki in prijatelji naši v velikem številu udeležijo, vabi najuljudneje načelnništvo.

(„Narodnemu domu na korist“) priredi jutri zvečer ob 8. uri g. profesor Merelli v redutni dvorani posebno čarovniško predstavo. Ker so njegove predstave zares dobre in zanimive, sme se z ozirom na dobrodelni namen pričakovati mnogobrojne udeležbe.

(Vreme) je vedno jednako neprijetno. Mrzlo je, da se po mnogih hišah in pisarnah zopet peči kurijo in danes ves dan dežuje. Po Koroškem dobili so na mnogih krajih novega snega, ki je veliko drevja polomil.

(Zabavni vlak v Postojino) povodom binkoštnih praznikov pojde iz Ljubljane v ponedeljek dne 30. maja ob 9. uri 35 minut zjutraj ter se vrne iz Postojine ob 9. uri zvečer. Na Dunaj odpelje se zabavni vlak v soboto popoldne ob 3. uri 7 minut. Zabavni vlak v Postojino spremljala bode godba.

(Vinarskega društva odbor) imel je dne 9. t. m. v Tomaji sejo, v katerej je predsednik naznanil, da je kmetijsko ministerstvoodelilo društvu 4500 gld. podpore. Namestniški svetovalec Conrad pa je obljubil, da se društvo sme nadejati še nadaljne podpore. Vinarsko društvo je za Kras prevelike važnosti, zatorej naj bi kmetje pridno pristopali, zlasti oni, ki nimajo svojih kletij in potrebnega orodja, kajti ko društvo dozida svoji dve kleti, ne bode novih udov več vsprejemalo.

— (V Trstu) pričele so se zopet osepnice, pretekli teden bilo je naznanjenih 18 slučajev, poleg teh je pa še 13 oseb zbolelo za nepravimi osepnicami.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 24. maja. Uradni list objavlja potrjene nagodbine zakone in carinske tarife.

Pariz 24. maja. Položaj se ni spremenil. Časniki mislijo, da je kombinacija Freycinet samo odložena.

Carigrad 24. maja. Sultan izdal irado, s katero potrjuje dogovor o prometu na turško-srbski železnici.

Atene 24. maja. Položaj na Kreti še vedno kritičen, ker Porta neče ustreči narodnega zbora željam. Kristjani se pripravljajo, da se bodo obsednega stanja z orožjem branili.

London 24. maja. Dolenja zbornica v sprejela irskega kazenskega zakona drugi član.

Temesvar 23. maja. Zgodilo se je, česar je bilo po 8 dnevnem dežju pričakovati. Po lanski katastrofi na novo postavljeni nasip je ob 2. uri po polnoči voda prodrla in reka Temes preplavila je polja. 200 vojakov in prebivalstvo sela Sagh napenjajo skrajne sile, da bi obvarovali nasip na levi strani.

Temesvar 23. maja (zvečer). Prebivalstvo je kljub neprestanemu dežju vso noč utrjevalo nasipe. Meji Paraczom in Csebzo stoji voda kakor veliko morje. Petromary je popolnem pod vodo. Prebivalstvo ubežalo je v Csakovo. V Petromary podrlo se je veliko hiš, Csebza je popolnem uničena, tudi v Maszedonii veliko škode.

Peterburg 23. maja. Carska obitelj pripeljala se je v Gačino.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192-42)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Zahvala.

Blagorodni gospod Otokar Faukal, c. kr. pomorski častnik v pokoji in posestnik v Šiški, je daroval za napravo ograje okoli šolskega vrta 34 m. nove ograje, za kateri blagodušni dar mu podpisana najtoplejšo zahvalo izrekata.

Šiška, dne 20. maja 1887.

Fr. Zakotnik,
predsednik kr. šol. sveta.

Fr. Govekar,
nadučitelj.

Tuji:

23. maja.

Pri **znanju**: Schaup, Weiss, Schüller z Dunaja. — Kreidl iz Inomosta. — Spitzer s Ceskega. — Köhler iz Kočevja. — Ortner iz Grada. — Ratz iz Celovca. — Löwen iz Celja. — Cerol iz Cola. — Wedl, Heumaier z Dunaja. — Růček, Pekar iz Hraštika. — Markovič iz Spljete. — Šega iz Kostanjevice. — Pogorelec iz Rudolfovega. — Persich, Cambon, Spiropulo, Guttman, Grünwald iz Trsta. — Čupovič, Rovin iz Reke. — Šibera iz Sežane. — Junz iz Postolne.

Pri **znanju**: Klowata, Tranz, Grasmuk z Dunaja. — Scholl iz Grada. — Stiglmaier, Zerkowitz, Svoboda. — Opeles, Kittl z Dunaja.

Pri **avstrijskem cesarju**: Lustig iz Grada. — Olfrič iz Beljaka. — Kalan iz Loke. — Strukelj iz Kranja. — Zanker iz Vrhnike.

Pri **južnem kolodvoru**: Kotlar iz Budimpešte. — Oeng iz Ptujaa. — Komašnik iz Zagreba. — Jenko iz Kamnika. — Riebler iz Bleda. — Mataš iz Kamne gorice. — Mahnič iz Logateca.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
23. maj.	7. zjutraj	730-68 mm.	80° C	sl. zah.	obl.	4-40 mm.
	2. pop.	733-35 mm.	126° C	sl. zah.	obl.	
	9. zvečer	736-15 mm.	54° C	sl. zah.	d. jas.	dežja.

Srednja temperatura 87°, za 6-7° pod normalom.

Loterijne srečke 21. maja.
V Trstu: 23, 34, 85, 71, 89.
V Linci: 39, 53, 36, 90, 79.

Dunajska borza

dne 24. maja t. l.

(izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	81-10	81-10
Srebrna renta	82-05	82-20
Zlata renta	112-40	112-30
5% marčna renta	96-90	96-85
Akcije narodne banke	881-—	8-1-—
Kreditne akcije	281-40	281-—
London	127-15	127-15
Srebro	10-08 1/2	10-09
Napol.	5-98	5-98
C kr. cekini	62-37 1/2	62-37 1/2
Nemške marke	250 gld.	128 gld. 25 kr
4% državne srečke iz l. 1854	100	165
Državne srečke iz l. 1864	100	101
Ogerska zlata renta 4%	87	95
Ogerska papirna renta 5%	105	50
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	100 gld.	116
Dunava reg. srečke 5%	126	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	100	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	50
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 gld.	175
Kreditne srečke	10	18
Rudolfove srečke	120	103
Akcije anglo-avstr. banke	170 gld. a. v.	234
Tramway-društ. velj.		



Vrednej dvorani.

„NARODNEMU DOMU“

pridei (390)

v sredo dne 25. maja

veliko brilantno

posebno predstavo

chevalier **MERELLI**

z izvrstnim in elegantnim programom in sodeluje

gospica **LINA BOSCO.**

Cena prostorom: Posebni sedež 1 gold., I. prostor 70 kr., II. prostor 50 kr., galerija 30 kr.

Ustopnice za to posebno predstavo dobivajo se v knjigo-tržnici gospoda J. Giontinija.

Kasa se odpre ob 7. uri. Začetek ob 8. uri.

Vina.

Bela, stara, čistoohranjena namizna vina prodaja po ceni graščinsko oskrbnitvo v Pieterjah na Dolenjskem. Tu se tudi dobi dober cviček. (376-3)

Dober postranski zaslužek!

Gld. 100 do gld. 300 na mesec more pri nas prisluziti vsakdo s prodajo zakonito dovoljenih srečk na obročna plačila in to jako lahko, brez kapitala in brez rizike. Ponudbe naj se pošiljajo v nemščini na Hauptstädtische Wechselstuben-Gesellschaft Adler & Co., Budapest. (354-8)

Dva prostora

za trgovino ali obrt na najboljšem prostoru, pripravna za vsako podjetje, oddasta se v **Kranji** takoj po ceni v najem. — Vpraša naj se pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“. (385-2)

Vinotoč čez ulice

Bizeljca lastnega pridelka

liter po 24 in 36 kr. (386-2)

Turjaški trg hiš. št. 2.

Gozdni paznik

za vnanjo službo, zdrav, marljiv v službi, poštenega značaja, slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi zmožen, vsprejme se pri knez. Schönburg-Waldenburskem gozdnem uradu v Šneperku pri Ložu. Letna plača 240 gld., prosto stanovanje in 20 Rmt. ali 5° trdih drv.

Prosnje do 1. junija na zgoraj imenovani gozdni urad. (383-2)

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani

prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz mojega življenja.
3. zvezek: I. Dolen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrbna Smukova ženitev. Humoriistična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovka sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojine. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojmi se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja političnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gld. Pri vnanjih naročilih velja poštnina za posamični nevezani zvezek 5 kr., za vezani 10 kr.



Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naročijo skupno najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v (79-17)

„NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani,

Kongresni trg, Gledališka stolba.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firmeže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87-80)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. šte. 4. LJUBLJANA.



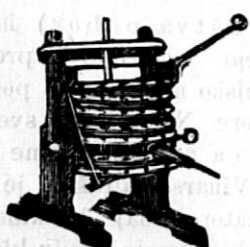
FRAN CHRISTOPH-ov

svetli lak za tla

je brez duha, se hitro suši in dolgo traja.

Zaradi teh praktičnih lastnosti in enostavnega rabljenja se posebno priporoča, kdor hoče sam lakirati tla. — Sobe se v dveh urah zopet lahko rabijo. — Dobiva se v različnih barvah (prav kakor oljnate barve) in brezbarven (ki daje samo svet). — Uzorci lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalogah.

Dobiva se v Ljubljani pri Ivanu **FRAN CHRISTOPH**, Luokmann-u; v Beljaku pri Math. izumitelj in jedini izdelovatelj pristnega svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN. (173-6) Fürst Sohn.



Novo kovaške mehove

vsake vrste in vsake velikosti, na pol cenejši, kakor vsaka druga tovarna, izdeluje podpisani in jamči, da so dobri. (389-1)

Cenike z nekaterimi uradno potrjenimi spričevali pošilja na željo poštne prost in zastoj.



MATIJA ZUPAN v Kropi na Gorenjskem.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.